

Jeg skal ikke komme ind paa Lovforslagets enkelte Bestemmelser; hvis Lovforslaget bliver til Lov i den foreslaaede Skikkelse, vil det sikkert ikke være heldigt. Dets Grundprincipper er gode nok, men en hel Del Bestemmelser maa absolut forandres. Det er imidlertid omtalt af flere andre Talere, og jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind derpaa, men der er et Punkt, som særlig giver mig Anledning til at tage Ordet, et Punkt, som jeg, saa vidt jeg husker, ogsaa omtalte i Fjor. Det ærede Medlem fra Odense (Marott), som talte paa Socialdemokraternes Vegne, omtalte den jødiske Schæchtning og sagde, at det var ganske uhyggeligt eller uudholdeligt — jeg tror, at han brugte det Udtryk — at se paa en saadan. Jeg har flere Gange været til Stede ved en Schæchtning. Jeg mindes, at vi, den første Gang et Lovforslag om dette Emne var fremme her i Tinget, var ude paa de offentlige Slagtehusene for at se, hvorledes Slagtingen foregik, og de to Slagtinger, jeg særlig husker, var netop Slagtingen af en Tyr, som blev slagtet af Jøder, og Slagtingen af en Kalv, der blev slagtet efter den saakaldte kristne Metode. Kalven blev slagtet paa en Maade, som Loven vistnok hjemler Ret til. Jeg saa ikke, den blev slagtet, men jeg antager, den er blevet slagtet ved et Snit i Halsen, det havde man formentlig Lov til den Gang, og maaske blev den bedøvet, men hvad jeg vil fremhæve, er, at da vi kom ind paa Slagtehuset — jeg tror ikke, det ærede Medlem (Marott) var med den Gang —, laa Kalven paa Blokken med Hovedet hængende nedad i en meget uhyggelig Stilling. Vi gik en halv Times Tid og saa paa de forskellige Slagtinger, og da vi forlod Slagtehusene, laa Kalven i den samme Stilling med sammenbundne Ben og Hovedet nedad. Der blev, som sagt, slagtet en Tyr af Jøder, men jeg er overbevist om, at hvorledes man end vender og drejer Sagen, led Kalven mange Gange mere end Tyren. Det kan nok synes at være meget uhyggeligt, at Dyret faar dette dræbende Snit uden at være bedøvet, men jeg er af den Formening, at naar Staalet er tilstrækkelig skarpt, hvad det vistnok altid er — det var det i alt Fald den Gang —, føler Dyret ikke ret meget; naar den Masse Blod, som kommer i Løbet af et Par Sekunder, er løbet ud, har Dyret tabt Bevidstheden. Hvorledes vi end lovgiver, vil jeg haabe, at vi gør det saaledes, at der ikke lægges unødige Hindringer i Vejen for en saadan Slagting, som Jøderne paastaar, at deres Religion paabyder. Jeg hører ikke til dem, som vil forsvare Jødernes Religion,

paa ingen Maade, men de mener jo, at de i Henhold til det gamle Testamente er forpligtede til at slagte Dyrene uden at bryde Benene, og jeg haaber, at vi ikke i Aaret 1915 giver en Lov, som kan saare Jødernes religiøse Følelser ved at forbyde dem den Slagtemaade, de nu har brugt gennem saa mange Aar. Det er netop for at protestere mod disse Udtalelser af det ærede Medlem, at jeg har taget Ordet. Naar Dyr slagtes paa den sædvanlige Maade, kan de komme til at lide langt, langt mere end ved den jødiske Schæchtning, og naar det drejer sig om religiøs Følelse, vil jeg ikke paa nogen Maade være med til at lægge Hindringer i Vejen, naar det ikke kan paavises, at der er Tale om et uforsvarligt Dyrplageri.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget. Jeg vil ikke stemme for det i den Skikkelse, det har nu, thi saa vil det lægge store Hindringer i Vejen for Befolkningens frie Benyttelse af deres Husdyr i visse Tilfælde. Men den højtærede Minister udtalte jo, at han var villig til Forhandlinger i Udvalget, naar blot Grundprincippet blev bibeholdt, og Grundprincippet er jeg fuldstændig enig med den højtærede Minister i, saa kommer forhaabentlig nok det kommende Udvalg til Rette med, hvordan de enkelte Paragraffer skal formes, saa at vi, før Rigsdagen slutter, kan faa en Lov ud deraf. Vi har nu i mange Aar arbejdet paa denne Sag — det er vel 15—16 Aar siden, der første Gang blev forelagt et Lovforslag derom; og det vil nu være paa Tide at faa en Lov ud deraf.

Marott: Jeg har ingen Bemærkninger at gøre til den højtærede Justitsministers Udtalelser, der jo vidnede om, at det vil blive muligt for Udvalget at komme overens med den højtærede Minister om en anden og maaske bedre Affattelse af det foreliggende Lovforslag. Hvad angaar de Bestemmelser i det i sin Tid forelagte private Lovforslag, som vedrørte Jagten — der var særlig een Bestemmelse i saa Henseende —, forudsætter jeg, at Ministeren mener, at de nærmest bør indføres i Jagtloven, og det kan maaske ogsaa være rigtigt. Jeg haaber da, at vi snart kan komme til en Revision af Jagtloven, thi der er i Virkeligheden mange Forhold vedrørende Jagten, som vi maa se at faa lovgivet om.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler). Jeg synes bedst om den sidste Del af det ærede Medlems Tale, hvor han med en vis Varme talte for skærpede Straffebestem-